

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2023/2241

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE

voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2023/2241 van:

A., wonende te B.,
appellant, klager in eerste aanleg,

tegen

C., verzekeringsarts, destijds werkzaam te D.,
verweerder in beide instanties,

gemachtigde: mr. A.B. Schippers-Juergens, werkzaam te Amsterdam.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna klager – heeft op 13 februari 2023 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle tegen C. – hierna de verzekeringsarts – een klacht ingediend. Bij beslissing in raadkamer van 2 oktober 2023, onder nummer Z2023/5353, heeft dat college de klacht kennelijk ongegrond verklaard. Klager is op tijd in beroep gekomen tegen deze beslissing. De verzekeringsarts heeft een verweerschrift in beroep ingediend.

De zaak is op de openbare zitting van het Centraal Tuchtcollege van 3 juni 2024 behandeld. Op de zitting zijn verschenen klager, en de verzekeringsarts, bijgestaan door zijn gemachtigde. Partijen hebben hun standpunten nader toegelicht. Klager en mr. Schippers-Juergens hebben dat gedaan aan de hand van spreek aantekeningen die zij aan de wederpartij en aan het Centraal Tuchtcollege hebben overhandigd.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft het volgende overwogen en geoordeeld:

“3. De feiten

Het college gaat bij de beoordeling uit van de volgende feiten en omstandigheden, zoals deze volgen uit de stukken.

Klager was van 1 januari 2017 tot 6 januari 2018 werkzaam als internationaal vrachtwagenchauffeur in loondienst. Klager heeft vervolgens een WW-uitkering ontvangen. Op 26 maart 2018 meldde hij zich arbeidsongeschikt met gezondheidsklachten. Nadat klager herstellende was en ging re-integreren, viel hij uit als gevolg van een ongeval tijdens het werk. In februari 2019 heeft een Eerstejaars Ziektewetbeoordeling (EZWB) plaatsgevonden door een collega van de verzekeringsarts. Klager werd voor minder dan 35 procent arbeidsongeschikt geacht en de Ziektewet-uitkering werd beëindigd. Klager heeft hiertegen bezwaar en beroep ingesteld. In beroep bleek dat de arbeidsdeskundige beoordeling onjuist was geweest, waardoor klager uiteindelijk toch meer dan 35 procent arbeidsongeschikt was. De Ziektewet-uitkering liep door en uiteindelijk was een WIA Einde Wachtijdbeoordeling (EWT) aan de orde. Deze is door de verzekeringsarts uitgevoerd.

In zijn rapport van 29 juli 2020 heeft de verzekeringsarts verslag gedaan van de sociaal-medische beoordeling van klager en een functionele mogelijkhedenlijst opgesteld. Hij heeft klager telefonisch gesproken en daarnaast ook op het spreekuur

op 21 juli 2020. Bij besluit van 18 augustus 2020 is aan klager een loongerelateerde WGA-uitkering toegekend met ingang van 23 maart 2020.

4. De klacht en de reactie van de verzekeringsarts

4.1 Klager verwijt de verzekeringsarts dat hij ten onrechte de re-integratieverplichtingen (RIV) van de werkgever niet heeft getoetst en beoordeeld bij de WIA-aanvraag en tevens niet heeft gehandeld conform de Werkwijzer Poortwachter van 1 augustus 2022.

4.2 De verzekeringsarts heeft het college verzocht de klacht ongegrond te verklaren. Hij betreurt het dat klager zijn verrichtingen kennelijk als onzorgvuldig en negatief heeft ervaren, maar het verzekeringsgeneeskundig onderzoek betreffende de aan hem voorgelegde vraagstelling heeft hij serieus en deugdelijk voorbereid, en conform de geldende beleidsregels uitgevoerd en gerapporteerd.

4.3 Het college gaat hieronder verder in op de standpunten van partijen.

5. De overwegingen van het college

De criteria voor de beoordeling

5.1 De vraag is of de verzekeringsarts de zorg heeft verleend die van hem verwacht mocht worden. De norm daarvoor is een redelijk bekwame en redelijk handelende verzekeringsarts. Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de voor de verzekeringsarts geldende beroepsnormen en andere professionele standaarden. Beoordeling van de klacht

5.2 Het college oordeelt dat de verzekeringsarts niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld en komt als volgt tot die conclusie. Het college zal hierbij eerst het kader schetsen en dit daarna toepassen op de situatie van klager.

Als een werknemer ziek wordt, moet de werkgever zorgen voor een tijdige en adequate verzuim- en re-integratieaanpak. De regels die hierbij gelden zijn vastgelegd in de Wet verbetering poortwachter, de regeling procesgang eerste en tweede ziektejaar en de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter. In de Werkwijzer Poortwachter UWV is het proces met de te volgen stappen weergegeven.

Uit de stukken die het college tot zijn beschikking heeft blijkt echter dat klager werkloos was, dan wel dat hij zich vanuit de WW heeft ziekgemeld. Klager stelt weliswaar dat hij wel een dienstverband had, maar heeft dit niet onderbouwd met bijvoorbeeld een arbeidsovereenkomst of verklaring van zijn (voormalig) werkgever. Het kader voor beoordeling in de wachttijd was daarom de Ziektewet. Hierbij past ook de EZWB beoordeling waartegen klager uiteindelijk succesvol bezwaar heeft gemaakt. De Ziektewet-uitkering werd voortgezet en klager kon een uitkering aanvragen in het kader van de Wet WIA. Op dit moment kwam de verzekeringsarts in beeld, die de beoordeling moest uitvoeren. Een toets van de re-integratie inspanningen zoals klager bedoelt, past niet binnen de kaders van de Ziektewet. De verzekeringsarts heeft dan ook terecht de inspanningen van de werkgever niet getoetst/beoordeeld, nu er geen sprake (meer) was van een dienstverband en de verzekeringsarts geen aanleiding heeft hoeven zien om hieraan te twijfelen. Klager was, zo blijkt uit de stukken, vangnetter. Onder een vangnetter wordt verstaan een werknemer die ziek uit dienst gaat, zieke uitzendkrachten en zieke WW'ers. Deze werknemers vallen onder het vangnet van de Ziektewet. Nu de kaders voor beoordeling zijn vastgelegd in de Ziektewet, is de Werkwijzer Poortwachter zoals hiervoor genoemd, niet van toepassing. In het kader van de Wet WIA beoordeelt de verzekeringsarts de mogelijkheden.

Slotsom

5.3 Uit de overwegingen hiervoor volgt dat de klacht kennelijk ongegrond is.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Het Centraal Tuchtcollege gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de feiten weergegeven in overweging 3. “De feiten” van de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Deze weergave is in beroep niet of in elk geval onvoldoende, bestreden.

4. Beoordeling van het beroep

Omvang van de zaak in beroep

4.1 Klager is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Hij wil met zijn beroep de klacht in volle omvang door het Centraal Tuchtcollege laten beoordelen. Het beroep van klager strekt ertoe dat het Centraal Tuchtcollege de klacht alsnog gegrond verklaart.

4.2 De verzekeringsarts heeft in beroep gemotiveerd verweer gevoerd. Hij is van mening dat het beroep van klager moet worden verworpen en de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege moet worden bevestigd.

Inhoudelijke beoordeling

4.3 Evenals het Regionaal Tuchtcollege is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat bij zijn beoordeling van klager de verzekeringsarts niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Het Centraal Tuchtcollege legt hierna uit hoe deze beslissing tot stand is gekomen.

4.4 Op de zitting in beroep heeft klager toegelicht dat hij door zijn voormalig werkgever in een moeilijke situatie terecht is gekomen, en dat hij daar graag een oplossing voor ziet. Het Centraal Tuchtcollege heeft daar begrip voor maar haar rol is in deze tuchtrechtelijke procedure beperkt tot het toetsen van het handelen van de verzekeringsarts waarover klager een klacht heeft ingediend. Ten aanzien van dat handelen geldt het volgende.

4.5 Het Centraal Tuchtcollege is het met het Regionaal Tuchtcollege eens dat klager zich vanuit de WW heeft ziekgemeld en dat het kader voor beoordeling in de wachttijd daarom de Ziektewet was. Klager was een zogenoemde vangnetter wat betekent dat hij valt onder het vangnet van de Ziektewet, en dat de Werkwijzer Poortwachter UWV niet van toepassing is. Het Regionaal Tuchtcollege heeft terecht geoordeeld dat binnen dit kader de Eerstejaars Ziektewetbeoordeling (EZWB) past, waartegen klager uiteindelijk succesvol bezwaar heeft gemaakt. De Ziektewetuitkering werd voortgezet en klager kon een uitkering aanvragen in het kader van de WIA. Op dat moment kwam de verzekeringsarts in beeld, die klager telefonisch heeft gesproken en op 21 juli 2020 op zijn spreekuur fysiek heeft gezien en beoordeeld. Van deze beoordeling heeft de verzekeringsarts een medisch onderzoeksverslag opgesteld. Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat dit verslag voldoet aan de criteria die daaraan volgens vaste tuchtrechtspraak gesteld worden. Dat de verzekeringsarts de re-integratie verplichtingen van de werkgever niet heeft getoetst, is niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. Een dergelijke toets past niet binnen de kaders van de Ziektewet. Alles overziend heeft de verzekeringsarts overeenkomstig zijn opdracht gehandeld en klager in het kader van de beoordeling WIA per einde wachttijd beoordeeld en van die beoordeling een adequaat verslag opgesteld. Het Centraal Tuchtcollege is op grond van de stukken en de mondelinge behandeling ter terechtzitting in beroep, van oordeel dat de verzekeringsarts van zijn handelen geen tuchtrechtelijk verwijt valt te maken. Dit betekent dat het beroep van klager zal worden verworpen.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep.

Deze beslissing is gegeven door C.H.M. van Altena, voorzitter,

J. Legemaate en A.R.O. Mooy, leden-juristen en W.A. Faas en E.H. Groenewegen,
leden-beroepsgenoten, en E. van der Linde, secretaris.
Uitgesproken ter openbare zitting van 10 juli 2024.
Voorzitter w.g. Secretaris w.g.